

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 5749/06
13.12.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Томислава Медведа и Обрада Андрића, чланова већа, са саветником Врховног суда Биљаном Шундерић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА, против решења Републичког геодетског завода Републике Србије, Сектора за правне послове 07 број 952-01-107/06 од 27.09.2006. године, у предмету катастра – оглашавања решења ништавим, у нејавној седници већа одржаној дана 13.12.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Службе за катастар непокретности Трстеник број 952-01-164/99 од 30.12.2005. године, којим решењем је одбијен захтев тужиоца за оглашавање ништавим решења број 952-01-164/99 од 24.04.2000. године.

Тужбом којом је покренуо овај управни спор, тужилац, оспорава законитост решења туженог органа због учињених повреда правила поступка, нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, те погрешне примене материјалног права. Наводима тужбе указује да је власник катастарске парцеле аа КО ГГ од 7 ари, по основу уговора број вв од 14.11.1975. године, овереног код суда у Трстенику, те да му је предметна парцела отета, односно без икаквог правног основа припојена имовини "ББ", тј. да је иста без правног основа припојена парцели дд КО ГГ1, о чему као доказ прилаже извештај Службе за катастар непокретности из Трстеника број 952-3-617/05 од 19.09.2005. године. Са наведених разлога сматра да је неосновано оспореним решењем одбијена његова жалба изјављена против решења првостепеног органа од 30.12.2005. године, а којим решењем је такође неосновано одбијен његов захтев за оглашавање ништавим решења Службе за катастар непокретности у Трстенику број 952-01-164/99 од 24.04.2000. године, а којим решењем је одбијен захтев тужиоца за исправку грешке у катастарском операту за део катастарске парцеле дд КО ГГ1 (пре обнове премера аа КО ГГ). У вези са наведеним истиче да то што је цео комплекс предметног земљишта приведен урбанистичкој намени не представља правни основ да се од тужиоца одузме парцела из његове својине нарочито не без икакве одлуке, односно решења надлежног органа. Са наведених разлога, предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу, тужени орган остао је у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Након разматрања списка предмета, оцене навода тужбе и одговора на тужбу, као и по оцени законитости оспореног решења у смислу одредбе члана 39. став 1. Закона о управним споровима, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба није основана.

Према образложењу оспореног решења тужени орган је с обзиром на правилно и потпуно утврђено чињенично стање на које је примљен одговарајући материјални пропис, без повреде правила поступка од утицаја на решење ове управне ствари, основано нашао оспореним решењем да првостепеним решењем није повређен закон на штету тужиоца. За овакву оцену и одлуку из списка тужени орган је дао разлоге које као довољне и на закону засноване прихвата и овај суд.

Ово стога што је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења несумњиво утврђено да је првостепени орган доносећи ожалбено решење од 30.12.2005. године поступао по захтеву тужиоца за оглашавањем ништавим решења тог органа бр. 952-01-164/99 од 24.04.2000. године, а које решење је иначе у поступку по жалби тужиоца потврђено коначним решењем туженог органа од 10.07.2000. године, као и пресудом Врховног суда Србије У.бр.2765/00 од 07.02.2001. године, којом пресудом је одбијена тужба тужиоца изјављена против наведеног другостепеног решења туженог органа од 10.07.2000. године. У истом поступку, а имајући у виду чињеницу да је примена института оглашавања решења ништавим условљена постојањем неког од разлога прописаних у чл. 257. став 1. тач. 1. до 5. Закона о општем управном поступку, несумњиво је утврђено, а према доказима у списима и наводима из тужбе, да се у конкретној управно-правној ствари није стекао ни један од законом прописаних разлога за примену тог ванредног правног лека, са којих разлога је, и по оцени овог суда, правилно поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио као неосновану жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног

је оспореним решењем одено, као посматрану, жалбу тужиоца нејављену против решења првостепеног органа од 30.12.2005. године, доносећи одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Суд је ценио све наводе изнете у тужби, па налази да код напред утврђеног чињеничног и правног стања ствари исти не доводе у сумњу правилност и законитост оспореног решења.

Са напред наведених разлога, Врховни суд Србије је оценио да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, па је применом одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 13.12.2007. године, У.5749/06

Записничар, Председник већа-судија,

Биљана Шундерић, с.р. Олга Ђуричић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РС